

A woman with blonde hair styled in an updo, wearing a long, flowing pink historical dress with a white collar and cuffs, stands in a large, ornate conservatory. The conservatory has a glass and metal dome structure, and the interior is filled with various plants and flowers. The woman is looking back over her shoulder towards the camera.

Výnimočná krása

PRÍBEHY Z BELMONTU • 2

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

Výnimočná krása

PRÍBEHY Z BELMONTU

2

Výnimočná krása

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

i527.net

Copyright © 2014 by Tamera Alexanderová

Published by Bethany House Publishers
11400 Hampshire Avenue South
Bloomington, Minnesota 55438
www.bethanyhouse.com

Bethany House Publishers is a division of
Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: Biblia. Slovenský ekumenický preklad. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net s.r.o.
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-20-1

*Pre mojich čitateľov,
ktorí sa so mnou nielen vydávajú na takéto cesty,
ale ktorí aj prinášajú radosť
a dodávajú krásu tej mojej.*

„*S*právne vidíme iba srdcom,
čo je dôležité, je očiam neviditeľné.“

Antoine de Saint-Exupéry

PREDHOVOR

Väčšia časť románu, ktorý sa chystáte čítať, je vymyslená, hoci je popretkávaný skutočnými historickými udalosťami a ľuďmi z minulosti. Napríklad, v Nashville naozaj existuje sídlo Belmont Mansion, postavené v roku 1853, ktoré tam stojí do dnešných čias a poteší sa vašej návšteve. A aj pani Adelicia Acklenová, hrdinka tohto románu, dynamická žena, ktorá prebehla svoju dobu, tam naozaj žila.

Okrem Adelicie Acklenovej je aj mnoho ďalších postáv románu inšpirovaných skutočnými ľuďmi, ktorí v tom čase žili žili a pracovali na Belmonte. Ale ich povahy a činy, opísané v tomto príbehu, sú výplodom mojej fantázie, čo by sa malo rovnako interpretovať.

Už keď som prvý raz prekročila prah panstva Belmont a dozvedela sa o Adelicii a jej výnimočnej povahe a o jej živote, vedela som, že chcem napísať príbehy, ktorých súčasťou by bola nielen ona, ale aj jej veľkolepý statok a toto kľúčové obdobie histórie nášho národa. Pripojte sa ku mne a spoločne opäť otvoríme dvere dejín, aby sme vstúpili do iného času a na iné miesto.

Ďakujem, že mi zverujete svoj čas. Ide o vážnu investíciu, ktorú si cením a ktorú nebudem nikdy považovať za samozrejmosť.

Tamera

PROLÓG

15. DECEMBER 1864

POLNÁ NEMOCNICA KONFEDERÁCIE NEĎALEKO BOJOVEJ LÍNIE,
NASHVILLE, TENNESSEE

Eleanor Braddocková sa zľakla, keď ju vojak schmatol za ruku. Jeho zovretie bolo prekvapivo silné, dlaň mal klzkú od krvi, potu a vojny. Zatínal zuby a držal sa jej, ako keby bola posledným človekom na zemi. Čo pre neho vlastne... aj bola.

Zo zvyku prehládala ľavé vrecko vojakovej uniformy, aby zistila jeho meno, lenže látku – popolavo zakrvavenú a úplne premočenú – roztrhal na franforce výstrel z dela. To isté urobil aj so zvyškom tela. Bola vďačná, keď upadol do bezvedomia skôr, než ho vyšetril chirurg. Takto bol aspoň ušetrený prudkého pokývania lekárovej hlavy.

„Sestra...“

Pohľadom hľadal jej tvár. Aj napriek vzdialenej paľbe pušiek a výstrelom z kanónov pozbierala Eleanor odvahu, pretože vedela, aká otázka bude nasledovať. Bez ohľadu na to, koľko ráz bola nútená na ňu odpovedať, nikdy to nebolo o nič ľahšie. Povedať človeku, že o chvíľu zomrie.

A o nič ľahšie nebolo ani sledovať to, ako sa to stane.

„Áno?“ odpovedala nežne, nezaoberala sa tým, aby opravila jeho mylnú domnienku o jej medicínskom vzdelaní či o jeho nedostatku.

„Mohli by ste mi povedať...“ Zakašľal a od chladu či od bolesti, pravdepodobne boli na príčine obe možnosti, sa mu zatriasla jeho zarastená brada. Z hrdla sa mu vydral bublavý zvuk. „Dostali sme sa... na kopec?“

Bola prekvapená, že sa opýtal na bitku a nie na svoj život, a dojatá nervóznou nádejou, ktorá sa skrývala v jeho otázke. Eleanor sa v hrdle vytvorila hrča bolesti. „Áno,“ odpovedala bez zaváhania, hoci nemala ani len poňatia, ktorá armáda v bitke viedla. Vedela len to, že nespočetné množstvo mužov – otcov, synov, manželov, bratov – sa neďaleko vzájomne vraždilo. A tento muž si zaslúžil zomrieť v nádeji pokoja a viery, že svoj život položil za niečo, čo za to stálo. „Áno... dostali,“ pokúšala sa usmievať, „generál Lee bude mať naozaj radosť.“

Vo vojakových očiach zasvietili iskričky hrdosti a úľavy. Potom zhasli. Lapal po dychu, každý nádych ho stál veľa síl a ona sa modlila, aby sa jeho boj už čoskoro skončil. Lenže už videla mnoho mužov s podobnými zraneniami, z ktorých pomaličky unikal život celé hodiny. Upadali do agónie, z ktorej sa na okamih prebrali... a tak to pokračovalo veľmi dlho.

Nebol to už mladík v pravom slova zmysle – mal prinajmenšom tridsať – nohy mu o niekoľko centimetrov prečnievali z lôžka. Obidve čižmy mal obnosené, ale čisté až po palce. V jeho hlase zachytila nárečie, prízvuk odniekiaľ zďaleka, bolo to niečo, čo vždy obdivovala.

Skúmavo si ho prezerala a rozmýšľala nad tým, aký asi bol jeho život pred vojnou, a ako sa to všetko udialo, že sa ocitol na pochmúrnom bojisku uprostred Tennessee. Mal výrazné líčne kosti. Kiežby ešte mala silný hovädzí vývar, ktorý mužom navarila včera. To robievala skoro každý večer. Nezáležalo na tom, ako veľmi ho zriedila, chlapi ho vždy rýchlo zhlkli. „*Už celé mesiace sme nejedli takúto dobrotu,*“ vravievali, keď vyprázdňovali šálky.

Varenie ju vždy bavilo, ale keď videla, s akou chuťou jej pacienti jedia, čo i len trošku, vždy v srdci zacítila to, čo si nedokázala ani len predstaviť, kým nezačala slúžiť zraneným a zomierajúcim mužom.

Pohla sa a vojakovo zovretie zosilnelo.

Bolesť mu skrivila tvár, zaťal zuby a zastonal, ako keby bol odhodlaný nekričať ako ostatní.

Zrak jej padol na prázdne fľaše ópiovej tinktúry na vedľajšom stole. Chcela by mu niečo dať, no posledné lieky na bolesť – vrátane morfia, chloroformu a éteru – podali už ráno. Ešte skôr, než sa dozvedeli, že očakávaná dodávka zásob liekov nepríde – vďaka federálnej armáde.

Dávalo by zmysel, keby zastavili dodávky munície a peňazí či potravín. Ale zásoby liekov? Dokonca aj vojna by mala mať nejaké pravidlá.

V diaľke hrmela paľba z kanónov a ľadový vietor sa zarezával do plátenných stien nemocničného stanu. Nárek a plač zranených a umierajúcich sa niesli vzduchom a Eleanor od chladu striaslo. Hoci to bolo absurdné, bola si takmer istá, že cíti, ako stoná zem. Cítiac nápor pod nohami uvažovala, ako dlho môže toto šialenstvo pokračovať. Takto určite vyzerá peklo...

Keď si pomyslela na temnú katastrofu šialenstva, odohrávajúceho sa za kopcom, vedela, že v týchto stanoch je svedkom len pekelskej periférie.

Ako len mohla prežiť dvadsaťšesť rokov bez toho, aby si uvedomila, aký cenný a krehký je život? A aký neistý je mier. Až do toho okamihu nikdy ani len nepomyslela na to, ako životom mrhá. Lenže keď porovnávala celý svoj život s tým, čo videla a robila posledných pár mesiacov... *premrhaný* jej pripadalo ako to najvhodnejšie slovo.

Zamerala sa na rady vojakov, ktoré lemovali obidve strany stanu. Kolkí ešte zomrú, kým sa obidve strany rozhodnú, že už bolo dosť preliatej krvi?

Keď prvý raz čítala inzerát uverejnený v novinách Murfreesboro, v ktorom hľadali „jednoduché ženy vo veku od 35 do 50 rokov“, ktoré by šli ako dobrovoľníčky do poľných nemocníc a chirurgických stanov, rozmýšľala, či by jej vek zabránil, aby ju vzali. Lenže tak veľmi potrebovali dobrovoľníkov, že rýchlo prijali aj ju. Nebolo pochyb o tom, že prvú požiadavku splňala.

Jedinou vecou, pri ktorej dvíhali obočie, bol riadok, kde sa písalo, že „nemá žiaden špeciálny lekársky kurz a požadované skúsenosti.“ Netrvalo dlho, aby si uvedomila, že neospravedliteľne podcenila úlohu, na ktorú sa dobrovoľne podujala.

Vedela len to, že keď na vojnu narukoval jej brat spolu s väčšinou mužských príbuzných a priateľov, nemohla len tak sedieť doma a nerobiť nič – najmä pri starnúcom otcovi, ktorý sa zastával Konfederácie.

Na chvíľku zatvorila oči, lebo únava a obavy sa spojili proti nej. Pálčivo a jasne si predstavovala, ako jej mladší brat leží zranený niekde na bojovom poli, je mu zima a je sám. Vyteká z neho vzácna životná miazga. Zmocnilo sa jej zdesenie.

Nevedela si predstaviť, ako by uniesla, keby sa Teddymu čokoľvek stalo. Alebo ako by takú stratu zvládol ich otec. Hoci mal fyzickú silu o polovicu mladšieho muža a pri výške 182 centimetrov stále chodil vzpriamene ako svieca, jeho myseľ upadala. Smrť jej matky pred takmer desiatimi rokmi – nech odpočíva v pokoji – bola pre neho nesmierne náročná. Veľmi dlho za ňou smútil. No za posledných pár mesiacov si Eleanor u neho všimla značné problémy s pamäťou a schopnosťou spomenúť si na nedávne udalosti.

Náhly nápor vetra zalomcoval stanom, až sa Eleanor na sekundu začala obávať, že ho vytrhne aj s kolmi.

Cez vzdialený rachot boja zaduneli konské kopytá a škrípanie voza ohlásilo príchod ďalšej várky zranených mužov.

Ďalšie dve dobrovoľníčky v stane sa už vybrali pomáhať pri ich vykladaní. Eleanor vedela, že musí urobiť to isté – vedela aj, že by ju doktor Rankin pokarhal, keby ju videl, ako sa zdržiava len pri jednom pacientovi. Lenže pri pomyslení na Teddyho a na možnosť, že niekde takto leží aj on – vystrašený, zranený a sám – sa nedokázala pohnúť od zomierajúceho vojaka.

Ani keby jej bol pustil ruku – čo sa však nestalo.

„Väčšina toho, čoho sa človek bojí, sa nikdy nestane, Eleanor.“ Vracala sa jej otcova rada spred niekoľkých rokov. Vedela, že keby bol pri nej, povedal by jej, aby sa neľakala svojich predstáv. „Mysel nás vie poriadne oklamať. Musíš byť rozumná, dcérka, a nepoddávať sa povabe spôsobujúcej starosti, ktorá tak často postihuje ženské pokolenie. Sústred' sa na to, čo vidíš, nie na to, čo ti hovorí predstavivosť.“

Zo skúsenosti vedela, že má pravdu, ale jej predstavy boli niekedy také silné, že sa im dalo len ťažko odolať. Ale poznanie, že malé percento strachu sa naozaj stalo skutočnosťou, len živilo zárodok narastajúcich obáv. Toto provizórne nemocničné oddelenie bolo pre ňu jednoznačným dôkazom.

„Dok...“ ozval sa chrapľavý šepot.

Pozrela nadol a všimla si, že ju vojak opäť pozoruje.

„Viete...“ Zafal zuby a jeho už bledá pokožka ešte viac zbledla. Prešla hodná chvíľa, kým opäť prehovoril. „Kedy sa vráti?“

Bez ohľadu na svoju bezmocnosť sa Eleanor snažila, aby jej hlas znel prirodzene. Školenie, ktoré dostala spolu s ďalšími ženami v ich skupine,

bolo stručné, ale jasné, najmä pokiaľ išlo o zomierajúcich. „*Nekrňte vojaka otázkami, keď sa už blíži ku koncu. Ste tu na to, aby ste mu boli útechou. A čo je najdôležitejšie, ak sa spýta na svoj stav, vždy mu povedzte pravdu.*“ Eleanor úplne súhlasila s posledným princípom – teoreticky.

Lenže teória a prax sú dve rozdielne veci.

„Vlastne...“ Pravdu sa pokúšala sformulovať čo najjemnejšie. „Lekár tu už bol,“ stlačila mu ruku, „veľmi ma to mrzí, ale... nič sa nedá robiť.“

Vojakovi sa pomaly zúžil pohľad. Potom so značnou námahou a s náznakom nedôvery zodvihol hlavu a pozrel sa na svoje dotčené telo. Realita mu vyrazila dych a Eleanor mu pomaly nadľahčila hlavu.

V kútiku oka sa mu zaleskla jediná slza a ramená sa mu začali triasť. Nevydal žiaden zvuk.

Najradšej by mu povedala, že je v poriadku, ak chce kričať, a že nie je hanbou poplakať si. Lenže niečo v nej zadržalo slová, našepkalo jej, že taká vec by mu vôbec nebola príjemná. A ona chcela, aby sa mu uľavilo.

Keby len bolo niečo, čím by mu uľahčila jeho odchod, niečo, čo by mu pomohlo...

Oči jej padli na krčah s vodou a plechový pohár na tácke vedľa prázdnych fliaš od liekov. A potom jej čosi napadlo.

Pohotovo, ešte skôr, než ju od toho mohol odradiť zdravý úsudok, alebo by sa mohlo ozvať jej svedomie, mu pustila ruku, naliala vodu do pohára, nad ktorý naklonila prázdnu fľašu ópia, ako keby ich miešala. Uistila sa, aby to vojak videl. Potom mu dala pohár k ústam.

„Tu,“ zašepkala vážnym tónom hlasu, „ale len trochu. Je to veľmi silné.“

Jeho snaha preglgnúť obsah ju zabořila pri srdci. Lapal po dychu, keď sa snažil prehltnúť naozaj každú kvapku. Pil prirýchlo, takže niečo vykašľal. Zvyšok mu utrela z úst aj z brady. Handrička bola celá zakrvavená.

„Och, ďakujem, slečna. Ďakujem,“ šepkal stále dokola, pretože si myslel, že mu práve dala elixír života.

Dlho sa pozeral hore, namáhavo dýchal a jeho telo sa trýznivo triaslo. Eleanor stála blízko neho, čakala na náznak v jeho očiach, ktorý by prezradil, že odhalil, čo práve urobila. Alebo o čo sa aspoň pokúsila.

Potom postupne... sa ostrá bolesť v črtách jeho tváre začala uvoľňovať. Zmocnil sa jej úžas, neverila tomu, čo sa dialo – napätie z jeho tela sa vytratilo. Jej otec mal naozaj veľkú pravdu – myseľ nás vie poriadne oklamať.

Vojak sa nadýchol, držiac sa za hrud', ako len vládal, a v očiach sa mu zaleskol cit. „Kiežby... som mal viac šťastia,“ dostal zo seba. „K-kiežby...“ Nedokázal pokračovať a opäť sa načiahol za jej rukou.

„Ššš...“ Eleanor sa naklonila bližšie. „Všetko bude v poriadku.“

„Nie...“ svaly na krku sa mu napli, „toto musím povedať, slečna... Kým mám ešte dych.“

Dopriala mu potrebné ticho a z čela mu odhrnula vlasy spôsobom, ktorý by jej ešte pred niekoľkými mesiacmi pripadal až príliš intímny. Lenže vojna má spôsob, ako prepisuje etiketu.

„Ž-želám si...“ po spánkoch sa mu kotúľali slzy a jeho výraz bol čoraz sústredenejší a odhodlanejší, „aby... som pre teba urobil... to, čo som povedal, Mary. Ako som ti slúbil... kým som odišiel,“ jeho povzdych sa zasekol. „Každý deň... v myšli, som...“

Udusil vzlykanie a načiahol sa, akoby sa chcel dotknúť jej tváre, ale Eleanor vedela, že ona nie je tou ženou, ktorú vidí.

Jeho ruku vzala do svojich dlaní. Znovu mu vytryskli slzy.

„Čože?“ nežne prehovorila, keďže videla bolesť v črtách jeho tváre a myslela si, že ak vysloví svoj žiaľ, uľaví sa mu.

Šmátral po leme svojho kabáta, a keď si uvedomila jeho zámer, pomohla mu z vrecka vytiahnuť malý zväzok. Opatrne ho rozbalila.

Vyšívaná vreckovka, vlhká od krvi. Ruža vtláčaná v jej záhyboch.

„Toto nosím so sebou, moja sladká Mary,“ zašepkal. „Tak, ako si chcela.“ Pery sa mu zachveli. Modré oči sa usmiali. „Stále nemôžem uveriť, že si moja, zlatko. Že si povedala áno... takému ako som ja.“

Eleanor zažmurkala a až vtedy si uvedomila, že má mokré oči. Nikdy jej neprekážal pohľad na krv. Asistovala v stane pri operáciách, kde bol veľký drevený stôl celé dni červený od krvi... a sledovala, ako sa pomaly vlečie voz za vozom, každý bol plný amputovaných končatín. Ale toto...

Počúvať posledné slová, obsah mužovho srdca vyliateho cudzinke... Toto sa nedá zvládnuť bez plaču. Nech už bola táto žena, táto

Mary, kýmkoľvek, Eleanor sa modlila, aby vedela, ako veľmi ju tento vojak miluje.

Alebo... miloval.

Eleanor o sebe teraz nepochybovala, naklonila sa bližšie, aby si bola istá, že ju počuje. „Som hrdá na to, že som tvoja a navždy budem,“ povedala a pokúšala si predstaviť, aké by to bolo, keby ju niekto takto miloval. No nedokázala to.

Znovu sa pozrela na vreckovku a premýšľala nad tým, aký je život naozaj krátky... a nad všetkými tým, čo ešte nezažila – nikdy nebola pobozkaná, ani vydatá, ani neporodila dieťa. Nikdy nebola ďalej než v Tennessee... ani nevidela, ako sa valia vlny oceánu. Keď vyrastala, nikdy nedržala za ruku chlapca, iba Teddyho, a ešte nikdy neležala celú noc pod hviezdami, aby sledovala, ako opäť začína cesta slnka. Nespočetné množstvo *nikdy* sa jej vynorilo v mysli, a predsa... Aké vzdialené a nedôležité jej to teraz pripadalo v porovnaní so svetom, ktorý sa okolo nich uzatváral.

„Si hrdá, že si moja,“ zašepkal, akoby sa z tejto myšlienky tešil, no zároveň bojoval s tým, aby ju prijal. „Je príliš neskoro, Mary, viem, ale...“ Na zvrastenom čele sa mu objavili hlboké ryhy. „Keby som mohol, tak...“ zvrátil tvár od bolesti a nadýchol sa.

V hrudi ju zabolelo pod ťarchou ľútosti tohto muža. Eleanor mu vtlačila vreckovku do dlane. „Čo také?“ zašepkala a stlačila mu ruku, pretože zacítila, že jej môže vyklíznúť. „Čo by si urobil?“

Zadíval sa jej do očí. „Och, moja drahá Mary... Urobil by som to, čo som sľúbil, a...“

Nápor zimy otriasol plátňom stanu. Až na to, že teraz Eleanor zacítila, ako sa zatriasla aj zem a uvedomila si, že to nebol vietor.

„Slečna Braddocková!“

Keď sa otočila, uvidela doktora Rankina a chaos v stane za ním.

„Rýchlo!“ vykrikoval. „Nastúpte do vlaku! Federálne jednotky sa zmocnili kopca!“

Vysoký hvizd prebodol vzduch nad ich hlavami a potom už stačila len sekunda, aby ten zvuk zaradila... Svet explodoval. Doktor Rankin ju schmatol za rameno, aby nepadla. Stan sa naplnil dymom. Vzduch sa zahusťoval štipľavým pachom pušného prachu.

„Chodte, slečna Braddocková! Všetci dobrovoľníci do vlaku. Hneď!“

„Ale... tých mužov tu predsa nemôžeme len tak nechať!“

„Presúvame tých, ktorých môžeme,“ otočil sa, „ale ak čoskoro neodídeme, budeme mŕtvi spolu s nimi!“

Až vtedy si uvedomila... že vojak jej pustil ruku.

Opäť sa naňho pozrela, všimla si jeho ochabnutú sánku a pokoj vo výraze jeho tváre, ktorý sa sem nehodil...

Keď začula hromadnú paľbu, chvatne sa dotkla jeho líca v nádeji, že jeho ľútosť nad tým, čo chcel v tomto živote urobiť, no nestihol, nech už to bolo čokoľvek, sa nejakým spôsobom v nasledujúcom živote zmierni. Otočila sa a už-už bola na odchode...

No na niečo si spomenula.

Horúčkovito prehľadávala vojakovu ruku, hľadala vreckovku. Delostrelecká salva zapríčinila, že ňou myklo. Jeho ruka bola prázdna. Túžba nechať si tú vreckovku nedávala zmysel, ale keďže vedela, ako veľa pre neho znamenala, nepripadalo jej správne nechať ju tam, aby ju pošliapali a aby sa na ňu zabudlo.

Nakoniec ten zakrvavený kúsok tkaniny zazrela na zemi a schmatla ho. Lenže ruža tam už nebola. Nikdy nemala rada kvety, preto ju najprv zavrhla, no potom si rýchlo spomenula na vojaka, čo si do boja vzal ružičku od svojej Mary.

Srdce jej tíklo ako zvon, počula, ako vonku vybuchujú rany z diel, no ona kľáčala v špine a cítila sa ako blázon, keď hľadala niečo, čo bolo zbytočné, ako si sama nahovárala. Musela byť...

Tam. Do dlane chytila krehkú zlisovanú kvetinu, lupienky sa v jej zovretí uvoľňovali. Opatrne ju dala do vreckovky, ktorú si potom strčila do vrečka. Keď sa otočila, aby konečne odišla, uvidela zvyšných zranených v stane.

Bolo ich tak veľa...

Zazrela vojaka, ktorý ledva stál na nohách – muža, ktorého sa doktor Rankin chystal operovať – a zrazu v sebe našla silu, v ktorú už ani nedúfala, jeho ruku si prehodila okolo pliec, aby mu pomohla zostať stáť. A potom ho viac-menej dovliekla do vlaku. Nieкто ju zozadu zodvihol a natlačil ju do vagóna vedľa neho, keď jej nad hlavou zaznel druhý prenikavý zvuk.

Eleanor si zakryla hlavu a pripravovala sa na náraz. Myslela na Teddyho a modlila sa, aby nebol mŕtvý. Sľúbila si, že ak sa odtiaľto dostane živá – ak sa táto nešťastná vojna niekedy skončí –, odíde čo najďalej od smrti a zomierania... a nájde si oveľa lepšiu prácu, ktorou si bude zarábať na živobytie, než mala predtým. Posnaží sa, aby jej život za niečo stál.

A nájde vdovu po vojakovi. Mary, nech to už je ktokoľvek, a povie jej to, čo jej povedal. A spýta sa jej, na čo vlastne myslel.

1

2. SEPTEMBER 1868
NASHVILLE, TENNESSEE

Eleanor v srdci vedela, že to, čo robí, je správne – tak prečo s tým jej srdce teraz, keď ten deň nadišiel, akosi bojovalo?

Sedela v koči a oproti nej sa usadil jej otec, ktorý sa uprene pozeral von oknom. Bol vážny, ruky mal zložené v lone, vyzeral úplne inak ako vtedy, keď po prvý raz prišli do Nashvillu. Vtedy sa ho zmocňovalo priam detské nadšenie, keď ich voz viezol srdcom mesta.

Pohoniča požiadala, aby najprv zastavil pri pošte. Dnu sa zdrží len chvíľu. Rozhodla sa, že na popoludňajšom stretnutí bude mať radšej podpísanú zmluvu v ruke a majiteľ budovy, s ktorým si posledných pár týždňov písala, jej naznačil, že jej ju nechá práve tam.

„Idem si tam oddýchnuť,“ potichu povedal jej otec, tón jeho hlasu však viac hraničil s otázkou než s presvedčením.

Eleanor vedela, čo tým myslí, preto prikývla. „Áno... papa, to je pravda. A je to len na krátky čas.“ Nútene sa usmiala, aby to, čo povedala, znelo presvedčivejšie, a modlila sa, aby boli lekárove predpoklady správne.

Nevedela presne odhadnúť, kedy sa jej úloha dcéry zmenila na úlohu opatrovateľky. Ale keď sa vo voze pozrela na statného muža, ktorého mala rada tak, ako to len dcéry vedia, niekde vo vnútri zatúžila byť opäť tým malým dievčatkom, ktoré, keď sa pozrelo do hnedých srdečných očí svojho otca, vedelo, že všetko na svete bude v poriadku. A že bude v bezpečí. A všetko bude dávať zmysel.

Lenže to malé dievčatko je už preč. A aj jej otec.

Koč spomalil a Eleanor pred sebou zbadala poštu. „Papa, potrebujem si narychlo odskočiť. Ale nebudem dlho.“

Letmo sa pozrel cez okno. „Možno by som mal ísť s tebou. Mohol by som pomôcť...“

„To nie je potrebné,“ povedala prirýchlo, čo hneď aj oľutovala. Načiahla sa za jeho knihou. „Môžeš zostať tu a pokračovať v čítaní, kde sme prestali. Keď sa vrátim, prediskutujeme danú pasáž spolu.“

Nevyzeral, že ho presvedčila, a v rukách si skúmavo prezeral knihu. Napokon prikývol. „Ale vrátiš sa... však?“

„Samozrejme, že sa vrátim, papa.“ Na znak potvrdenia mu stisla ruku, ale zrazu zacítila hryzavý pocit viny, ktorá ju už páčila.

Pohonič otvoril dvere a Eleanor sa ponáhľala na poštu. Vnútri sa zastavila a obzrela sa na svojho otca. Pery sa mu pohybovali, pretože naozaj čítal. Nechcela riskovať, aby tam šiel s ňou, nie, keď vzala do úvahy stavy, do ktorých v posledných dňoch často upadal. Mal takú nepredvídateľnú povahu.

Opatrovníctvo bolo ťažšie, než si predstavovala. Rad siahal takmer až k dverám. Letmo sa pozrela na zdobené hodinky, čo mala pripnuté k blúzke. Mala už len trochu času do začiatku dohovoreného stretnutia a ten dokument naozaj potrebovala mať v rukách.

Rad sa hýbal pomalšie, než sa jej páčilo. Po niekoľkých minútach sa pozrela cez predné okno na koč a stuhla, pretože otca už nevidela.

Naťahovala krk, aby lepšie videla. Možno si len vymenil miesto. Cestou z Murfreesboro na tom totižto už dvakrát trval. Vrazil, že cestovanie jedným smerom počas celého výletu prináša smolu. Potom zbadala dvere.

Pootvorené.

Ako o preteky vybehla von, kde na koči uvidela pohoniča, ale vo vnútri už nebol nikto iný. Jej otec nebol na dohľad.

„Armstead!“ zvolala a prehládávala ulicu. „Môj otec. Zmizol.“

Po jej boku sa objavil zmätený pohonič. „Mrzí ma to, slečna Brad-docková. Jediné, čo viem, je, že naposledy bol tu.“

„Chodte tadiaľto,“ ukázala mu smer. „A ak ho nájdete prvý, prosím... snažte sa ho nerozrušiť. Nechceme vyvolať scénu.“